Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

15. dubna 2021 *

„Řízení o předběžné otázce – Justiční spolupráce v trestních věcech – Rámcového rozhodnutí 2008/909/SVV – Článek 8 odst. 2 až 4 – Článek 17 odst. 1 a 2 – Článek 19 – Zohlednění trestu uloženého v jiném členském státě, který musí být vykonán v členském státě, v němž se vynáší souhrnný rozsudek, pro účely tohoto souhrnného rozsudku – Podmínky – Rámcové rozhodnutí 2008/675/SVV – Článek 3 odst. 3 – Pojem ‚zásah do rozhodnutí nebo jeho výkonu', který musí být zohledněn v novém trestním řízení v jiném členském státě, než je členský stát, v němž bylo toto rozhodnutí vydáno"

Ve věci C-221/19,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Sądu Okręgowego w Gdańsku (krajský soud v Gdańsku, Polsko) ze dne 15. února 2019, došlým Soudnímu dvoru dne 11. března 2019, v řízení

AV

za přítomnosti:

Pomorski Wydział Zamiejscowy Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení M. Vilaras, předseda senátu, N. Piçarra (zpravodaj), D. Šváby, S. Rodin a K. Jürimäe, soudci,

generální advokát: J. Richard de la Tour,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za polskou vládu B. Majczynou, jako zmocněncem,

– za českou vládu M. Smolkem a J. Vláčilem, jakož i T. Machovičovou, jako zmocněnci,

– za španělskou vládu původně A. Rubio Gonzálezem, poté L. Aguilera Ruizem, jako zmocněnci,

– za maďarskou vládu M. Z. Fehérem a Z. Wagner, jako zmocněnci,

– za Evropskou komisi S. Grünheid a L. Baumgartem, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: polština.

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 8. října 2020,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 3 odst. 3 rámcového rozhodnutí Rady 2008/675/SVV ze dne 24. července 2008 o zohledňování odsouzení v členských státech Evropské unie při novém trestním řízení (Úř. věst. 2008, L 220, s. 32), jakož i výkladu čl. 8 odst. 2 až 4, čl. 17 odst. 1 první věty a článku 19 rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii (Úř. věst. 2008, L 327, s. 27), ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24) (dále jen „rámcové rozhodnutí 2008/909“).

2 Tato žádost byla předložena v rámci řízení ve věci vydání souhrnného rozsudku vůči AV zahrnujícího zejména trest odnětí svobody uložený soudem jiného členského státu a uznaným za účelem jeho výkonu v Polsku.

Právní rámec

Unijní právo

Rámcové rozhodnutí 2008/909

3 Body 6 a 15 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2008/909 uvádějí:

„(6) Toto rámcové rozhodnutí by mělo být provedeno a uplatňováno způsobem, který umožňuje dodržení obecných pravidel rovnosti, spravedlnosti a přiměřenosti.

[…]

(15) Toto rámcové rozhodnutí by se mělo uplatňovat v souladu s právem občanů Unie svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, přiznaným článkem [21 SFEU].“

4 Článek 1 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí stanoví:

„Pro účely tohoto rámcového rozhodnutí se rozumí:

a) ‚rozsudkem‘ pravomocné rozhodnutí nebo příkaz soudu vydávajícího státu ukládající trest fyzické osobě;

b) ‚trestem‘ trest odnětí svobody nebo opatření spojené se zbavením osobní svobody uložené na dobu určitou nebo neurčitou na základě trestního řízení jako důsledek trestného činu;

c) ‚vydávajícím státem‘ členský stát, ve kterém je rozsudek vynesen;

d) ‚vykonávajícím státem‘ členský stát, kterému je rozsudek postoupen za účelem jeho uznání a výkonu trestu.“

5 Článek 3 uvedeného rámcového rozhodnutí v odstavcích 1 a 3 stanoví:

„1. Účelem tohoto rámcového rozhodnutí je stanovení pravidel, podle nichž členský stát, s cílem usnadnit společenskou rehabilitaci odsouzené osoby, uznává rozsudky a provádí výkon trestů.

[…]

3. Toto rámcové rozhodnutí se vztahuje pouze na uznávání rozsudků a výkon trestů ve smyslu tohoto rámcového rozhodnutí. […]“

6 Článek 8 téhož rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Uznání rozsudku a výkon trestu“, stanoví:

„1. Příslušný orgán vykonávajícího státu uzná rozsudek postoupený v souladu s článkem 4 a postupem podle článku 5 a neprodleně přijme veškerá opatření nezbytná pro výkon trestu, nerozhodne-li se uplatnit některý z důvodů pro odmítnutí uznání nebo výkonu stanovených v článku 9.

2. Je-li délka trestu neslučitelná s právem vykonávajícího státu, může příslušný orgán vykonávajícího státu rozhodnout o přeměně trestu, pouze pokud uvedený trest překračuje horní hranici trestu stanovenou za obdobné trestné činy jeho vnitrostátním právem. Přeměněný trest nesmí být nižší než horní hranice trestu stanoveného za obdobné trestné činy právem vykonávajícího státu.

3. Je-li druh dotyčného trestu neslučitelný s právem vykonávajícího státu, může jej příslušný orgán vykonávajícího státu přeměnit na trest nebo opatření stanovené pro obdobné trestné činy v jeho vlastním právu. Takový trest nebo opatření musí co nejvíce odpovídat trestu uloženému ve vydávajícím státě, a trest proto nelze přeměnit na peněžitý trest.

4. Přeměněný trest nezhorší trest uložený ve vydávajícím státě co do druhu nebo délky.“

7 Článek 12 rámcového rozhodnutí 2008/909, nadepsaný „Rozhodnutí o výkonu trestu a lhůty“, v odstavci 1 stanoví:

„Příslušný orgán vykonávajícího státu co nejrychleji rozhodne o uznání rozsudku a výkonu trestu a vyrozumí o tom vydávající stát […]“

8 Článek 17 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Právo rozhodné pro výkon“, v odstavcích 1 a 2 stanoví:

„1. Výkon trestu se řídí právem vykonávajícího státu. Pouze orgány vykonávajícího státu jsou příslušné rozhodovat s výhradou odstavců 2 a 3 o postupech pro výkon trestu a stanovit veškerá s tím související opatření, včetně důvodů pro předčasné nebo podmíněné propuštění.

2. Příslušný orgán vykonávajícího státu započítá celou dobu zbavení osobní svobody, která již byla vykonána v souvislosti s trestem, pro který byl rozsudek vynesen, do celkové doby zbavení osobní svobody, která má být vykonána.“

9 Článek 19 téhož rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Amnestie, milost, přezkum rozsudku“, zní:

„1. Amnestii nebo milost může udělit vydávající i vykonávající stát.

2. Pouze vydávající stát může rozhodnout o žádosti o přezkum rozsudku, jímž se ukládá trest, který se má vykonat podle tohoto rámcového rozhodnutí.“

10 Článek 21 rámcového rozhodnutí 2008/909, nadepsaný „Informace poskytované vykonávajícím státem“, stanoví:

„Příslušný orgán vykonávajícího státu uvědomí bez odkladu jakýmkoli způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu příslušný orgán vydávajícího státu:

[…]

e) o každém rozhodnutí o přeměně trestu podle čl. 8 odst. 2 nebo 3 společně s odůvodněním takového rozhodnutí;

f) o každém rozhodnutí neprovést výkon trestu z důvodů uvedených v čl. 19 odst. 1 společně s odůvodněním takového rozhodnutí;

[…]“

Rámcové rozhodnutí 2008/675

11 Body odůvodnění 2, 5 až 8 a 14 rámcového rozhodnutí 2008/675 znějí:

„(2) V souladu se závěry Evropské rady z Tampere přijala Rada dne 29. listopadu 2000 program opatření určených k provádění zásady vzájemného uznávání rozhodnutí v trestních věcech […], který vyžaduje ‚přijetí jednoho nebo více nástrojů, kterým(i) se stanoví zásada, podle níž soud v jednom členském státě musí být schopen zohlednit pravomocné trestní rozsudky vydané soudy v jiných členských státech, aby mohl při stanovení druhu trestu a způsobu výkonu trestu posoudit pachatelovu trestní minulost a zjistit, zda se pachatel dopustil trestné činnosti opakovaně‘.

[…]

(5) Měla by být potvrzena zásada, podle níž by odsouzení vydaná v jiných členských státech měla mít v určitém členském státě stejné účinky jako odsouzení vydaná v souladu s vnitrostátními právními předpisy jeho vlastními soudy bez ohledu na to, zda vnitrostátní právo považuje tyto účinky za skutkové nebo spadající do oblasti procesního nebo hmotného práva. Toto rámcové rozhodnutí však neusiluje o sjednocení účinků, které různé vnitrostátní právní předpisy přisuzují existenci předchozích odsouzení, a povinnost zohlednit předchozí odsouzení vydaná v jiných členských státech existuje pouze tehdy, pokud se předchozí vnitrostátní odsouzení zohledňují podle vnitrostátních právních předpisů.

(6) Na rozdíl od jiných nástrojů není cílem tohoto rámcového rozhodnutí vykonávat v jednom členském státě soudní rozhodnutí vydaná v jiném členském státě, nýbrž umožnit, aby byly předchozím odsouzením vydaným v jednom členském státě přisouzeny účinky v rámci nového trestního řízení v jiném členském státě stejně, jako se takové účinky přisuzují předchozím vnitrostátním odsouzením podle právních předpisů tohoto jiného členského státu.

[…]

(7) Účinky odsouzení vydaného v jiném členském státě by měly být stejné jako účinky vnitrostátního rozhodnutí, ať se jedná o fázi před zahájením řízení, v průběhu řízení, anebo výkonu rozhodnutí.

(8) Je-li v průběhu trestního řízení v členském státě k dispozici informace o předchozím odsouzení jiného členského státu, mělo by se v co největší možné míře zabránit tomu, aby se s dotyčnou osobou zacházelo méně příznivě, než kdyby se jednalo o vnitrostátní odsouzení.

[…]

(14) Zásah do rozhodnutí nebo jeho výkonu pokrývá mimo jiné situace, v nichž v souladu s vnitrostátním právem druhého členského státu trest uložený v předchozím rozhodnutí je nutno promítnout nebo zahrnout do jiného trestu, jenž má být následně účinně vykonán v rozsahu, v jakém dosud nebyl vykonán první trest nebo pokud nebyl jeho výkon předán do druhého členského státu“.

12 Článek 1 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí stanoví, že je jeho „[c]ílem […] stanovit podmínky, na jejichž základě jsou v členském státě při trestním řízení vůči určité osobě zohledněn[a] předchozí odsouzení, která byla vydána v jiných členských státech proti této osobě za jiné skutky“.

13 Článek 2 uvedeného rámcového rozhodnutí definuje „odsouzení“ jako „jakékoli pravomocné rozhodnutí trestního soudu, kterým se osoba uznává vinnou ze spáchání trestného činu“.

14 Článek 3 téhož rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Zohlednění odsouzení, které bylo vydáno v jiném členském státě, v novém trestním řízení“, zní takto:

„1. Každý členský stát zajistí, že se v průběhu trestního řízení proti určité osobě zohlední předchozí odsouzení vydaná v jiných členských státech proti stejné osobě za jiné skutky, o nichž byly získány informace na základě příslušných nástrojů vzájemné právní pomoci nebo na základě výměny informací získaných z trestních rejstříků, stejně jako jsou vnitrostátním právem zohledněny předchozí vnitrostátní odsouzení, a se stejnými účinky, které vnitrostátní právo přisuzuje vnitrostátním odsouzením.

2. Odstavec 1 se použije ve fázi před zahájením řízení, v průběhu řízení a při výkonu odsouzení, zejména pokud jde o použitelná procesní pravidla, včetně pravidel týkajících se zajišťovací vazby, kvalifikace trestného činu, druhu a výměry uloženého trestu nebo pravidel, kterými se řídí výkon rozhodnutí.

3. Zohlednění předchozích odsouzení vydaných v jiných členských státech podle odstavce 1 nesmí mít za následek zasahování do předchozích odsouzení nebo jakéhokoli jiného rozhodnutí spojeného s jejich výkonem ze strany členského státu, v němž se koná nové trestní řízení, nebo jejich rušení či přezkoumávání.

[…]“

Polské právo

15 Článek 85 odst. 4 kodeksu karnego (trestní zákoník) ze dne 6. června 1997 (Dz. U. č. 88, částka 553), ve znění použitelném na spor ve věci v původním řízení, zní následovně:

„Souhrnný trest nezahrnuje tresty uložené v rozsudcích podle článku 114a trestního zákoníku.“

16 Článek 114a odst. 1 trestního zákoníku stanoví:

„Odsuzujícím rozsudkem je také pravomocné odsuzující rozhodnutí za spáchání trestného činu vydané soudem s příslušností v trestních věcech v členském státě Evropské unie, ledaže podle polského trestního zákona není tento skutek trestným činem, pachateli nelze uložit trest nebo byl uložen trest, který zákon nezná.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

17 Dne 31. července 2018 podal AV, polský státní příslušník, k předkládajícímu soudu, Sądu Okręgowemu w Gdańsku (krajský soud v Gdaňsku, Polsko), návrh na vydání souhrnného rozsudku zahrnujícího dva tresty odnětí svobody, které byly AV uloženy, a sice trest uložený rozsudkem Landgericht Lüneburg (zemský soud v Lüneburgu, Německo) ze dne 15. února 2017, jenž byl uznán za účelem jeho výkonu v Polsku usnesením předkládajícího soudu ze dne 12. ledna 2018, který má AV vykonávat od 1. září 2016 do 29. listopadu 2021, a dále trest uložený rozsudkem předkládajícího soudu ze dne 24. února 2010, který bude AV vykonávat od 29. listopadu 2021 do 30. března 2030.

18 Předkládající soud uvádí, že právní kvalifikace skutků, které vedly k vydání rozsudku Landgericht Lüneburg (zemský soud v Lüneburgu), odpovídá právní kvalifikaci provedené polským právem a že délka trestu odnětí svobody, který má být vykonán v Polsku v důsledku uznání tohoto rozsudku, je totožná s délkou trestu uloženého německým soudem, a sice pět let a tři měsíce.

19 AV ve svém návrhu na vydání souhrnného rozsudku tvrdí, že vzhledem k tomu, že rozsudek vydaný Landgericht Lüneburg (zemský soud v Lüneburgu) byl uznán za účelem jeho výkonu v Polsku, jsou splněny podmínky pro vydání souhrnného rozsudku zahrnujícího toto odsouzení.

20 Předkládající soud uvádí, že souhrnný rozsudek se nachází na pomezí rozhodnutí ve věci samé a rozhodnutí o výkonu trestu a zahrnuje tresty uložené pravomocnými rozsudky s cílem „korigovat právní odpověď“ na spáchané trestné činy, o nichž mohlo být potenciálně rozhodnuto v jediném řízení, a tak „racionalizovat trestání“. Předkládající soud zdůrazňuje, že souhrnný rozsudek do dotčených jednotlivých rozsudků nezasahuje, jelikož nenarušuje základní prvky těchto rozsudků, zejména rozhodnutí o vině pachatele daného trestného činu, nýbrž umožňuje pojmout veškerou trestnou činnost osoby, která byla vícekrát odsouzena, a dále zdůrazňuje, že může být změněna pouze délka těchto odsouzení. Předkládající soud rovněž uvádí, že jsou-li splněny podmínky, je povinen vydat souhrnný rozsudek.

21 Podle předkládajícího soudu však čl. 85 odst. 4 trestního zákoníku, ve znění použitelném na spor ve věci v původním řízení, ve spojení s článkem 114a téhož zákoníku zakazuje vydání souhrnného rozsudku zahrnujícího odsouzení vydaná v Polsku a odsouzení vydaná v jiných členských státech, která byla uznána za účelem jejich výkonu v Polsku.

22 Podle předkládajícího soudu takový zákaz znamená, že osoba, která byla několikrát odsouzena v jediném členském státě, by se nacházela v příznivějším postavení než osoba, která by byla odsouzena v různých členských státech. Naproti tomu zohlednění v rámci souhrnného rozsudku trestů uložených v jiném členském státě a uznaných v souladu s rámcovým rozhodnutím 2008/909 za účelem jejich výkonu v členském státě, ve kterém se vynáší souhrnný rozsudek, by podle předkládajícího soudu na unijní úrovni zaručovalo rovné zacházení s osobami nacházejícími se v podobné situaci a posílilo by vzájemnou důvěru mezi členskými státy.

23 Za těchto podmínek se Sąd Okręgowy w Gdańsku (krajský soud v Gdaňsku) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Musí být čl. 3 odst. 3 rámcového rozhodnutí [2008/675] […] vykládán v tom smyslu, že za zasahování […] podle tohoto ustanovení se v rámci řízení o uložení souhrnného rozsudku považuje nejen případ, kdy je do souhrnného rozsudku zahrnut trest uložený rozsudkem vydaným ve [členském] státě, ale také případ, kdy je do souhrnného rozsudku zahrnut trest převzatý za účelem jeho výkonu v jiném [členském] státě […] i rozsudek v tomto státě vydaný?

2) Je s ohledem na ustanovení rámcového rozhodnutí [2008/909], […] zakotvená v čl. 8 odst. 2 až 4, dále v čl. 19 odst. 1 a 2 […], jakož i v první větě čl. 17 odst. 1, […] možné vydat v rámci řízení o vydání souhrnného rozsudku souhrnný rozsudek, který by zahrnoval tresty [uložené] v jednom [členském] státě a převzatým[i] za účelem výkonu v jiném [členském] státě, tak rozsudkem vydaným v tomto státě?“

K předběžným otázkám

Úvodní poznámky

24 Nejprve je třeba uvést, že i když vnitrostátní trestněprávní předpisy a vnitrostátní pravidla trestního řízení upravující souhrnný rozsudek v zásadě spadají do pravomoci členských států, jsou členské státy povinny při výkonu této pravomoci dodržovat unijní právo (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. února 2019, Rimšēvičs a ECB v. Lotyšsko, C-202/18 a C-238/18, EU:C:2019:139, bod 57).

25 Z žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že v polském právu musí být vydán souhrnný rozsudek, pokud jsou splněny podmínky pro uložení souhrnného trestu v případě několika odsouzení, která nabyla právní moci. Rovněž souhrnný rozsudek podle všeho nemá vliv na rozhodnutí o vině učiněné v těchto odsouzeních, které je pravomocné, ale mění výši uloženého trestu nebo uložených trestů.

26 Kromě toho ze spisu předloženého Soudnímu dvoru vyplývá, že takový souhrnný rozsudek, jako je rozsudek dotčený ve věci v původním řízení, kterým dochází ke sloučení jednoho či více trestů, jež byly dotyčnému uloženy již dříve, do jediného nového trestu, nutně vede k výsledku, který je pro tuto osobu příznivější. V situaci, kdy dojde k několika odsouzením, může být totiž dotyčnému uložen souhrnný trest, jehož výše je nižší než výše vyplývající ze součtu jednotlivých trestů uložených různými předchozími odsouzeními. V takovém případě má soud prostor pro uvážení při určování výměry trestu zohledněním situace nebo osobnosti dotyčného nebo polehčujících či přitěžujících okolností.

27 Za těchto podmínek je třeba takový souhrnný rozsudek odlišit od opatření k výkonu trestu odnětí svobody (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. srpna 2017, Zdziaszek, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, bod 85).

28 V projednávané věci je předmětem návrhu podaného AV na vydání souhrnného rozsudku zejména trest odnětí svobody v délce pěti let a tří měsíců, který mu byl uložen rozsudkem Landgericht Lüneburg (zemský soud v Lüneburgu) ze dne 15. února 2017 a byl uznán za účelem jeho výkonu v Polsku usnesením předkládajícího soudu.

29 Vzhledem k tomu, že uznání uvedeného rozsudku předkládajícím soudem a výkon trestu uloženého AV, ke kterému má dojít v Polsku, se řídí rámcovým rozhodnutím 2008/909 na základě ustanovení článku 1 ve spojení s čl. 3 odst. 3 tohoto rámcového rozhodnutí, je třeba na prvním místě zkoumat druhou otázku, která se týká výkladu tohoto rámcového rozhodnutí.

K druhé otázce

30 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda ustanovení čl. 8 odst. 2 až 4, čl. 17 odst. 1 a 2 ve spojení s článkem 19 rámcového rozhodnutí 2008/909 musí být vykládána v tom smyslu, že umožňují vydání souhrnného rozsudku zahrnujícího nejen jeden nebo více trestů uložených dotyčné osobě v členském státě, ve kterém se vynáší tento souhrnný rozsudek, nýbrž i jeden či více trestů uložených dotyčnému v jiném členském státě, které jsou vykonávány podle tohoto rámcového rozhodnutí v prvním členském státě.

31 V tomto ohledu, pokud jde na prvním místě o ustanovení čl. 8 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí, z něj vyplývá, že příslušný orgán vykonávajícího státu ve smyslu čl. 1 písm. d) tohoto rámcového rozhodnutí může přeměnit trest uložený ve vydávajícím státě ve smyslu písm. c) téhož článku pouze tehdy, když je délka trestu neslučitelná s právem vykonávajícího státu a uvedený trest překračuje horní hranici stanovenou za obdobné trestné činy vnitrostátním právem tohoto státu. Délka takto přeměněného trestu nesmí být nižší než horní hranice trestu stanovená za obdobné trestné činy právem vykonávajícího státu [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. března 2020, SF (Evropský zatýkací rozkaz – Záruka vrácení do vykonávajícího státu), C-314/18, EU:C:2020:191, bod 64].

32 V případě, že je druh trestu uloženého ve vydávajícím státě neslučitelný s právem vykonávajícího státu, umožňuje čl. 8 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2008/909 také příslušnému orgánu vykonávajícího státu přeměnit tento trest na trest nebo opatření stanovené pro obdobné trestné činy v jeho vlastním právním řádu za podmínky, že přeměněný trest odpovídá co nejvíce trestu uloženému ve vydávajícím státě. V každém případě tento trest nemůže být přeměněn na peněžitý trest.

33 Stejně tak v souladu s čl. 8 odst. 4 rámcového rozhodnutí 2008/909 nemůže přeměněný trest zhoršit trest uložený ve vydávajícím státě, pokud jde o jeho druh nebo délku [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. března 2020, SF (Evropský zatýkací rozkaz – Záruka vrácení do vykonávajícího státu), C-314/18, EU:C:2020:191, bod 64].

34 Kromě toho každé rozhodnutí o přeměně trestu přijaté podle čl. 8 odst. 2 a 3 rámcového rozhodnutí 2008/909 musí být podle čl. 21 písm. e) tohoto rámcového rozhodnutí písemně sděleno příslušnému orgánu vydávajícího státu společně s odůvodněním takového rozhodnutí.

35 Článek 8 odst. 2 až 4 rámcového rozhodnutí 2008/909 tedy stanoví striktní podmínky pro přeměnu trestu uloženého ve vydávajícím členském státu příslušným orgánem vykonávajícího členského státu, které představují jediné výjimky ze základní povinnosti uvedeného orgánu, kterou má na základě čl. 8 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí, uznat rozsudek, který mu byl předán, a neprodleně přijmout veškerá opatření nezbytná k výkonu trestu, jehož délka a druh odpovídají délce a druhu trestu stanoveným v rozsudku vyneseném ve vydávajícím státě (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. listopadu 2016, Ogňanov, C-554/14, EU:C:2016:835, bod 36, a ze dne 11. ledna 2017, Grundza, C-289/15, EU:C:2017:4, bod 42).

36 Z výše uvedeného vyplývá, že čl. 8 odst. 2 až 4 rámcového rozhodnutí 2008/909 musí být vykládán v tom smyslu, že umožňuje, aby souhrnný rozsudek zahrnoval jeden nebo více trestů uložených v jiných členských státech, které jsou vykonávány na základě tohoto rámcového rozhodnutí v členském státě, v němž se vynáší tento souhrnný rozsudek, pokud tento souhrnný rozsudek nevede k přeměně délky nebo druhu uvedených trestů, která by překračovala striktní meze stanovené těmito ustanoveními.

37 Opačné řešení by, jak uvedl generální advokát v bodě 115 svého stanoviska, vedlo k neodůvodněnému rozdílnému zacházení s osobami, které byly odsouzeny k několika trestům v jediném členském státě, a osobami, které byly odsouzeny v několika členských státech, pokud jsou v obou případech tresty vykonávány v témže členském státě. Jak přitom uvádí bod 6 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2008/909, toto rámcové rozhodnutí by mělo být provedeno a uplatňováno způsobem umožňujícím dodržování obecných pravidel rovnosti, spravedlnosti a přiměřenosti.

38 Takové rozdílné zacházení by kromě toho v projednávaném případě postihovalo občana Unie, který využil práva pohybu a pobytu na území členských států, které mu přiznává článek 21 SFEU. Jak přitom uvádí bod 15 odůvodnění tohoto rámcového rozhodnutí, toto rámcové rozhodnutí musí být uplatňováno v souladu s tímto právem.

39 Na druhém místě, pokud jde o článek 17 rámcového rozhodnutí 2008/909, z odstavce 1 tohoto článku vyplývá, že výkon trestu podle toho rámcového rozhodnutí se řídí právem vykonávajícího státu, jakmile je odsouzený předán příslušným orgánům tohoto státu, a pouze tyto orgány jsou v zásadě příslušné rozhodovat o postupech pro výkon trestu a stanovit veškerá s tím související opatření, včetně důvodů pro předčasné nebo podmíněné propuštění. Jak uvedl generální advokát v bodě 111 svého stanoviska, toto ustanovení se vztahuje na opatření, která mají zaručit materiální výkon trestu odnětí svobody a zajistit společenskou reintegraci odsouzeného. Souhrnný rozsudek, jako je rozsudek, který je předmětem věci v původním řízení – který, jak vyplývá z bodu 27 tohoto rozsudku, je třeba odlišit od opatření k výkonu trestu odnětí svobody – přitom nelze považovat za rozsudek, na který se vztahuje čl. 17 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2008/909.

40 Dále odstavec 2 téhož článku ukládá příslušným orgánům vykonávajícího státu započíst celou dobu zbavení osobní svobody, kterou si již odsouzený odpykal ve vydávajícím státě před svým předáním, do celkové doby zbavení osobní svobody, kterou si má odpykat ve vykonávajícím státě.

41 Z toho vyplývá, že čl. 17 odst. 1 a 2 rámcového rozhodnutí 2008/909 musí být vykládán v tom smyslu, že umožňuje, aby souhrnný rozsudek zahrnoval jeden nebo více trestů uložených v jiných členských státech, které jsou na základě tohoto rámcového rozhodnutí vykonávány v členském státě, v němž se vynáší tento souhrnný rozsudek, za předpokladu, že tento rozsudek splňuje povinnost stanovenou v uvedeném odstavci 2 započíst celou dobu zbavení osobní svobody, kterou si již odsouzený případně odpykal ve vydávajícím státě, do celkové doby zbavení osobní svobody, kterou si má odpykat ve vykonávajícím státě.

42 Na třetím místě, pokud jde o článek 19 rámcového rozhodnutí 2008/909, odstavec 1 tohoto článku stanoví, že amnestii nebo milost může udělit vydávající i vykonávající stát. Jak vyplývá z čl. 21 písm. f) tohoto rámcového rozhodnutí, amnestie nebo milost ukončují výkon trestu. Souhrnný rozsudek, jak je popsán v bodech 25 a 26 tohoto rozsudku, přitom nemá za cíl ukončit takový výkon.

43 Podle čl. 19 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2008/909 má pouze vydávající stát pravomoc rozhodnout o žádosti o přezkum rozsudku, jímž se ukládá trest nebo opatření spojené se zbavením osobní svobody, které se mají vykonat v jiném členském státě podle tohoto rámcového rozhodnutí. Souhrnný rozsudek, jak je popsán v bodech 25 a 26 tohoto rozsudku, přitom nemůže mít za cíl ani za následek provedení přezkumu trestů uložených v jiných členských státech, které jsou podle uvedeného rámcového rozhodnutí vykonávány v členském státě, v němž se vynáší tento souhrnný rozsudek.

44 Z toho vyplývá, že článek 19 rámcového rozhodnutí 2008/909 musí být vykládán v tom smyslu, že umožňuje, aby souhrnný rozsudek zahrnoval jeden nebo více trestů uložených v jiných členských státech, které jsou vykonávány na základě tohoto rámcového rozhodnutí v členském státě, v němž se vynáší tento souhrnný rozsudek, pokud uvedený souhrnný rozsudek nevede k přeměně těchto trestů.

45 S ohledem na výše uvedené je třeba na druhou otázku odpovědět tak, že ustanovení čl. 8 odst. 2 až 4, čl. 17 odst. 1 a 2 ve spojení s článkem 19 rámcového rozhodnutí 2008/909 musí být vykládána v tom smyslu, že umožňují vydání souhrnného rozsudku zahrnujícího nejen jeden nebo více trestů uložených již dříve dotyčné osobě v členském státě, ve kterém se vynáší tento souhrnný rozsudek, nýbrž i jeden či více trestů uložených dotyčnému v jiném členském státě, které jsou vykonávány podle tohoto rámcového rozhodnutí v prvním členském státě. Takový souhrnný rozsudek však nemůže vést k přeměně délky nebo druhu těchto posledně uvedených trestů, která překračuje striktní meze stanovené v čl. 8 odst. 2 až 4 rámcového rozhodnutí 2008/909, k porušení povinnosti uložené v čl. 17 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí započíst celou dobu zbavení osobní svobody, kterou si již odsouzený případně odpykal ve vydávajícím státě, do celkové doby zbavení osobní svobody, kterou si má odpykat ve vykonávajícím státě, nebo k přezkumu trestů uložených odsouzenému v jiném členském státě v rozporu s čl. 19 odst. 2 uvedeného rámcového rozhodnutí.

K první otázce

46 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 3 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2008/675 ve spojení s bodem 14 odůvodnění tohoto rámcového rozhodnutí, musí být vykládán v tom smyslu, že umožňuje vydání souhrnného rozsudku, který zahrnuje nejen jedno nebo více odsouzení vydaných již dříve vůči dotyčné osobě v členském státě, v němž se vynáší tento souhrnný rozsudek, nýbrž i jedno nebo více odsouzení vydaných proti dotyčnému v jiném členském státě, která jsou podle rámcového rozhodnutí 2008/909 vykonávána v prvním členském státě, pokud uvedený souhrnný rozsudek nemá za následek zasahování do odsouzení vydaného v tomto druhém členském státě nebo do jakékoliv jiného rozhodnutí spojeného s výkonem tohoto odsouzení nebo jeho rušení či přezkoumávání ve smyslu tohoto ustanovení rámcového rozhodnutí 2008/675.

47 V tomto ohledu je třeba nejprve uvést, že cílem rámcového rozhodnutí 2008/675 je podle jeho čl. 1 odst. 1 stanovit podmínky, na jejichž základě jsou odsouzení ve smyslu článku 2 tohoto rámcového rozhodnutí vydaná již dříve v jednom členském státě vůči určité osobě zohledněna v rámci nového trestního řízení v jiném členském státě proti té samé osobě za jiné skutky (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 21. září 2017, Beškov, C-171/16, EU:C:2017:710, bod 25, a ze dne 5. července 2018, Lada, C-390/16, EU:C:2018:532, bod 27). Jak vyplývá z bodu 2 odůvodnění tohoto rámcového rozhodnutí, jeho cílem je umožnit posouzení trestní minulosti dotyčné osoby.

48 Rámcové rozhodnutí 2008/675 tedy nemá za cíl, jak uvádí jeho bod 6 odůvodnění, vykonávat v jednom členském státě soudní rozhodnutí vydaná v jiných členských státech (rozsudek ze dne 21. září 2017, Beškov, C-171/16, EU:C:2017:710, bod 45).

49 Cílem tohoto rámcového rozhodnutí, jak vyplývá z bodů 5 až 8 jeho odůvodnění, je, aby každý členský stát dbal na to, aby předchozí trestní odsouzení vydaná v jiném členském státě měla stejné právní účinky jako předchozí vnitrostátní odsouzení vydaná v souladu s vnitrostátními právními předpisy.

50 Článek 3 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí ve spojení s bodem 5 jeho odůvodnění stanoví členským státům povinnost zajistit v rámci nového trestního řízení proti dotyčné osobě, aby se předchozí odsouzení vydaná proti ní v jiném členském státě pro jiné skutky, o nichž byly získány informace na základě příslušných nástrojů vzájemné právní pomoci nebo na základě výměny informací získaných z trestních rejstříků, jednak zohlednila, stejně jako jsou vnitrostátním právem zohledněna předchozí vnitrostátní odsouzení, a jednak, aby jim byly přiznány stejné účinky, které vnitrostátní právo přisuzuje vnitrostátním odsouzením, ať už se jedná o skutkové účinky nebo o účinky spadající do oblasti procesního nebo hmotného práva (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 21. září 2017, Beškov, C-171/16, EU:C:2017:710, bod 26, a ze dne 5. července 2018, Lada, C-390/16, EU:C:2018:532, bod 28).

51 V článku 3 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2008/675 je upřesněno, že tato povinnost platí ve fázi před zahájením trestního řízení, v průběhu trestního řízení a při výkonu odsouzení, zejména pokud jde o použitelná procesní pravidla, včetně pravidel týkajících se kvalifikace trestného činu, druhu a výměry uloženého trestu a pravidel, kterými se řídí výkon rozhodnutí (rozsudky ze dne 21. září 2017, Beškov, C-171/16, EU:C:2017:710, bod 27, a ze dne 5. července 2018, Lada, C-390/16, EU:C:2018:532, bod 29).

52 Soudní dvůr již rozhodl, že se rámcové rozhodnutí 2008/675 vztahuje i na vnitrostátní řízení, ve kterém má být pro účely výkonu trestu uložen souhrnný trest odnětí svobody zohledňující trest uložený dané osobě vnitrostátním soudem i trest uložený v rámci předchozího odsouzení téže osoby za jiné skutky soudem jiného členského státu (rozsudek ze dne 21. září 2017, Beškov, C-171/16, EU:C:2017:710, bod 29).

53 V této souvislosti nesmí mít podle čl. 3 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2008/675 toto zohlednění v novém trestním řízení předchozích odsouzení vydaných v jiném členském státě za následek zasahování do těchto předchozích odsouzení nebo do jakéhokoli jiného rozhodnutí spojeného s jejich

výkonem ze strany členského státu, v němž se koná nové trestní řízení, ani rušení nebo přezkoumání uvedených odsouzení, která musí být zohledněna v té podobě, v jaké byla vydána (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 21. září 2017, Beškov, C-171/16, EU:C:2017:710, bod 44, a ze dne 5. července 2018, Lada, C-390/16, EU:C:2018:532, bod 39).

54 V tomto ohledu uvádí bod 14 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2008/675, že „zásah“ do rozhodnutí nebo jeho výkonu ve smyslu čl. 3 odst. 3 tohoto rámcové rozhodnutí pokrývá mimo jiné „situace, v nichž v souladu s vnitrostátním právem druhého členského státu trest uložený v předchozím rozhodnutí je nutno promítnout nebo zahrnout do jiného trestu, jenž má být následně účinně vykonán v rozsahu, v jakém dosud nebyl vykonán první trest nebo pokud nebyl jeho výkon předán do druhého členského státu“.

55 Z článku 3 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2008/675 ve spojení s bodem 14 odůvodnění vyplývá, že zaprvé situace, ve kterých je uložen souhrnný trest, nejsou jako takové vyloučeny z působnosti tohoto rámcového rozhodnutí, a zadruhé uložení souhrnného trestu může mít za následek zásah do předchozího odsouzení nebo jeho výkonu, pokud první odsuzující rozsudek ještě nebyl vykonán nebo nebyl předán do druhého členského státu za účelem jeho výkonu.

56 Jak v podstatě uvedl generální advokát v bodech 83 a 84 svého stanoviska, vzhledem k tomu, že takové předchozí odsouzení za trestný čin, jako je odsouzení dotčené ve věci v původním řízení, vydané v prvním členském státě, bylo předáno a uznáno v souladu s rámcovým rozhodnutím 2008/909 za účelem jeho výkonu v druhém členském státě, okolnost, že toto odsouzení je zohledněno pro účely vydání souhrnného rozsudku nemůže mít za následek „zásah“ do tohoto odsouzení nebo jeho výkonu, ani jeho „rušení“ nebo „přezkoumávání“ ve smyslu čl. 3 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2008/675, za předpokladu, že uvedený souhrnný rozsudek dodržuje, pokud jde o uvedená odsouzení, podmínky a omezení vyplývající z čl. 8 odst. 2 až 4, čl. 17 odst. 2 a čl. 19 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2008/909, jak jsou připomenuty v bodech 36, 41 a 44 tohoto rozsudku.

57 Z výše uvedených úvah vyplývá, že za účelem zajištění toho, aby předchozím odsouzením vydaným v jiném členském státě byly přiznány stejné účinky, jaké mají předchozí vnitrostátní odsouzení, je soud, jemuž byla věc předložena v rámci takového nového trestního řízení, jako je řízení o vydání souhrnného rozsudku dotčené ve věci v původním řízení, v zásadě povinen zohlednit předchozí odsouzení vydané soudem jiného členského státu stejným způsobem, jakým by zohlednil předchozí odsouzení vydané soudem členského státu, jemuž podléhá, s výhradou dodržení podmínek a omezení uvedených v předchozím bodě.

58 Tento výklad je potvrzen cílem sledovaným rámcovým rozhodnutím 2008/675, připomenutým v bodě 49 tohoto rozsudku, kterým je v co největším rozsahu zabránit tomu, aby s dotyčnou osobou bylo zacházeno méně příznivě, než kdyby dotčeným předchozím odsouzením za trestný čin bylo vnitrostátní odsouzení.

59 S ohledem na výše uvedené je třeba na první otázku odpovědět tak, že čl. 3 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2008/675 ve spojení s bodem 14 odůvodnění tohoto rámcového rozhodnutí musí být vykládán v tom smyslu, že umožňuje vydání souhrnného rozsudku zahrnujícího nejen jedno nebo více odsouzení již dříve vydaných vůči dotyčné osobě v členském státě, v němž se vynáší tento souhrnný rozsudek, nýbrž i jedno nebo více odsouzení vydaných proti dotyčnému v jiném členském státě, která jsou podle rámcového rozhodnutí 2008/909 vykonávána v prvním členském státě, za předpokladu, že uvedený souhrnný rozsudek dodržuje, pokud jde o uvedená odsouzení, podmínky a omezení vyplývající z čl. 8 odst. 2 až 4, čl. 17 odst. 2 a čl. 19 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí 2008/909.

K nákladům řízení

60 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

1) **Ustanovení čl. 8 odst. 2 až 4, čl. 17 odst. 1 a 2 ve spojení s článkem 19 rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, musí být vykládána v tom smyslu, že umožňují vydání souhrnného rozsudku zahrnujícího nejen jeden nebo více trestů uložených již dříve dotyčné osobě v členském státě, ve kterém se vynáší tento souhrnný rozsudek, nýbrž i jeden či více trestů uložených dotyčnému v jiném členském státě, které jsou vykonávány podle tohoto rámcového rozhodnutí v prvním členském státě. Takový souhrnný rozsudek však nemůže vést k přeměně délky nebo druhu těchto posledně uvedených trestů, která překračuje striktní meze stanovené v čl. 8 odst. 2 až 4 tohoto rámcového rozhodnutí, k porušení povinnosti uložené v čl. 17 odst. 2 téhož rámcového rozhodnutí započíst celou dobu zbavení osobní svobody, kterou si již odsouzený případně odpykal ve vydávajícím státě, do celkové doby zbavení osobní svobody, kterou si má odpykat ve vykonávajícím státě, nebo k přezkumu trestů uložených dotyčnému v jiném členském státě v rozporu s čl. 19 odst. 2 uvedeného rámcového rozhodnutí.**

2) **Článek 3 odst. 3 rámcového rozhodnutí Rady 2008/675/SVV ze dne 24. července 2008 o zohledňování odsouzení v členských státech Evropské unie při novém trestním řízení ve spojení s bodem 14 odůvodnění tohoto rámcového rozhodnutí musí být vykládán v tom smyslu, že umožňuje vydání souhrnného rozsudku zahrnujícího nejen jedno nebo více odsouzení vydaných již dříve vůči dotyčné osobě v členském státě, v němž se vynáší tento souhrnný rozsudek, nýbrž i jedno nebo více odsouzení vydaných proti dotyčnému v jiném členském státě, která jsou podle rámcového rozhodnutí 2008/909, ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299, vykonávána v prvním členském státě, za předpokladu, že uvedený souhrnný rozsudek dodržuje, pokud jde o uvedená odsouzení, podmínky a omezení vyplývající z čl. 8 odst. 2 až 4, čl. 17 odst. 2 a čl. 19 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí 2008/909 ve znění pozdějších změn.**

Podpisy.